

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Іващенко Владислав Іванович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статтям 1, 3, частинам першій, другій статті 8, частині четвертій статті 32, частинам першій, другій, четвертій, сьомій статті 43, частині першій статті 55, статті 56, частині четвертій статті 62, частинам першій, другій, третій статті 124, частині третій статті 152 Конституції України (конституційність) частини першої статті 233 Кодексу законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322–VIII (далі – КЗпП України) у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 237¹ цього кодексу (в редакції, яка діяла до 11 грудня 2022 року) та частин першої, другої, третьої статті 23 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435–IV (далі – ЦК України).

Автор клопотання вважає, що оспорюваний припис частини першої статті 233 КЗпП України у взаємозв'язку з приписами частини першої статті 237¹ цього кодексу та частин першої, другої, третьої статті 23 ЦК України є неконституційними у частині, що унеможлиблює судовий захист порушених прав шляхом відшкодування моральної шкоди, завданої незаконним звільненням та невиконанням рішення суду про поновлення на роботі, які мають місце за межами тримісячного строку після звільнення.